

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

w sprawie **S. K.**,
skazanego za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej, w dniu 24 września 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 26 listopada 2024 r., II AKa 142/24,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim
z dnia 1 lutego 2024 r., III K 73/23,

**1. na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k.
uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

**2. zarządza zwrot S. K. opłaty od kasacji w kwocie 750
(siedemset pięćdziesiąt) złotych.**

Waldemar Płóciennik

Eugeniusz Wildowicz

Małgorzata Wąsek-Wiaderek

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 1 lutego 2024 r., III K 73/23, uznał S. K. za winnego czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności. Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego i kosztów procesu.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, zainicjowanego apelacją obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 26 listopada 2024 r., II AKa 142/24, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył karę pozbawienia wolności do 4 lat, a w pozostałym zakresie wyrok Sądu Okręgowego utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył go w całości i zarzucił: *„rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia:*

1/ art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. - poprzez pozorną, powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu I instancji w zakresie zarzutu apelacji odnoszącego się do dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka (pokrzywdzonego) K. K. wskazującego w różnym czasie na dwie, odmienne, sprzeczne ze sobą wersje zdarzenia, w którym doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, wobec zeznań świadków przeczących wersji przyjętej przez Sąd, braku jednoznacznego wykluczenia wersji sprzecznej z zeznaniami pokrzywdzonego przez biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz braku bezpośredniego przesłuchania pokrzywdzonego na rozprawie, a kontrola Sądu Apelacyjnego sprowadzała się przede wszystkim do uzasadnienia wskazania przez pokrzywdzonego innej wersji zdarzenia z obawy przed współosadzonymi, wbrew twierdzeniu pokrzywdzonego, że późne zgłoszenie uszczerbku na zdrowiu mogło wynikać z przypuszczeń pokrzywdzonego i współosadzonych, iż mimo bólu, nie jest to nic poważnego i sprowadza się do uszkodzenia żebra, na co wskazywał w zeznaniach sam pokrzywdzony, a nadto w przypadku zgłoszenia przemocy

pokrzywdzony zostałby przeniesiony i chroniony przez funkcjonariuszy Służby Więziennej,

2/ art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. - poprzez zaniechanie dokonania kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji w zakresie zarzutu apelacji odnoszącego się do dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka K. L. i uznaniu ich przez Sąd Okręgowy za niewiarygodne w zakresie zanegowania uderzenia pokrzywdzonego przez oskarżonego i wskazania na wykonywanie zabronionych ćwiczeń z użyciem taboretu więziennego jako przyczyny uszczerbku na zdrowiu, z powodu swoistej lojalności wobec oskarżonego, mimo iż świadek nie miał żadnych podstaw, aby kłamać w sytuacji, gdy znał oskarżonego od krótkiego czasu, zwłaszcza ryzykując odpowiedzialnością karną za składanie fałszywych zeznań,

3/ art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. - poprzez pozorną, powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu I instancji w zakresie zarzutu apelacji odnoszącego się do oceny dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej na okoliczność mechanizmu powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego i niezasadnym uznaniu w/w opinii w całości za wiarygodną w zakresie wykluczenia przez biegłego wersji zdarzenia przedstawionej przez oskarżonego oraz świadków, przede wszystkim z powodu braku siniaków i zarysowań na ciele pokrzywdzonego, w sytuacji gdy nie jest pewne, czy wobec poważnego, wewnętrznego urazu dokumentacja medyczna zawierałaby błahą w istocie informację o zasinieniu lub skaleczeniu w miejscu urazu (tym bardziej iż brak informacji również o tym, aby takich oznak nie było), przy braku pewności i jedynie przypuszczeniach odnośnie do budowy taboretu, zwłaszcza iż taboret mógł mieć łagodne zakończenia, które nie doprowadziłyby do naruszenia powłoki ciała w postaci zarysowań czy skaleczeń, a w przypadku łagodnego zakończenia efekt uderzenia, choć mniejszą powierzchnią niż pięść, mógł być zbliżony do uderzenia pięścią i nie pozostawić uszkodzenia skóry, a nadto biegły, zwłaszcza w opinii pisemnej, nie wyklucza w sposób całkowity wersji zdarzenia wskazywanej przez oskarżonego, mimo iż przyjmuje ją za mało prawdopodobną,

4/ art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. - poprzez pozorną, powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu I

instancji w zakresie zarzutu apelacji odnoszącego się do obrazy przepisów prawa procesowego polegającej na dokonaniu dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie przebiegu zdarzenia dotyczącego spowodowania u pokrzywdzonego K. K. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, skutkującą jedynie ogólnym stwierdzeniem Sądu Okręgowego zawartym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż ciężki uszczerbek na zdrowiu u pokrzywdzonego powstał w wyniku uderzenia pięścią przez oskarżonego, przy zaniechaniu przeprowadzenia szczegółowego postępowania dowodowego pozwalającego rozważyć wiarygodność wersji zdarzenia wskazanej przez oskarżonego oraz świadków, w szczególności zaniechania dokonania takich czynności jak oględziny taboretu, ustalenie jego budowy, wysokości, sposobu ćwiczenia przez osadzonych, oględzin ciała pokrzywdzonego, zweryfikowania jego budowy ciała, możliwości uderzenia z dużą siłą z pozycji siedzącej na łóżku innej osoby siedzącej obok na taborecie, co utrudniło także biegłemu z zakresu medycyny sądowej ocenę drugiej, możliwej wersji zdarzenia,

5/ art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 i 3 k.p.k. - poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu I instancji w zakresie zarzutu apelacji odnoszącego się do niezasadnego oddalenia wniosków dowodowych, które były przydatne dla stwierdzenia okoliczności zawartej w tezie dowodowej i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie o przesłuchanie świadków:

a/ A. K. na okoliczność pozostawania w związku partnerskim z oskarżonym w czasie zdarzenia i braku rozstania między oskarżonym i świadkiem jako rzekomej przyczyny negatywnego zachowania się oskarżonego wobec pokrzywdzonego według zeznań świadka P. U.,

b/ funkcjonariusza Służby Więziennej Aresztu Śledczego w P. – Ł. J., na okoliczność przebiegu zdarzenia według relacji pokrzywdzonego oraz przyczyny powstania uszczerbku na zdrowiu wskazywanej przez pokrzywdzonego (świadek pierwszy dowiedział się o zdarzeniu i przeprowadził jako pierwszy rozmowę z pokrzywdzonym),

c/ A. K. oraz M. P., na okoliczność wiedzy w/w osób o sposobie i czasie powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego, informowania przez

pokrzywdzonego innych osób osadzonych w Areszcie Śledczym w P. o okolicznościach spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, wiarygodności pokrzywdzonego, stanu pokrzywdzonego podczas osadzenia i możliwego przyjmowania niedozwolonych substancji,

6/ art. 22 § 1 k.p.k. - poprzez zaniechanie zawieszenia przez Sąd Apelacyjny postępowania karnego, mimo zaistnienia długotrwałej przeszkody w postaci braku możliwości bezpośredniego przesłuchania na rozprawie pokrzywdzonego K. K. poszukiwanego listem gończym w innym postępowaniu przygotowawczym oraz do odbycia kary pozbawienia wolności, wobec przedstawienia przez pokrzywdzonego na etapie postępowania przygotowawczego dwóch sprzecznych ze sobą wersji zdarzenia, w którym doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, co wymagało weryfikacji na rozprawie,

7/ art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu I instancji w zakresie zarzutu apelacji odnoszącego się do błędu w ustaleniach faktycznych, dokonanego przez Sąd Okręgowy i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającego na przyjęciu, że oskarżony S. K. działał z zamiarem ewentualnym, to jest przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego, godził się na to, podczas gdy oskarżony dokonując jednokrotnego uderzenia pięścią w brzuch pokrzywdzonego działał w sposób nieumyślny, nie mógł bowiem przewidywać, że takie zachowanie pociągnie za sobą skutek w postaci krwiaka śledziony skutkującego jej usunięciem, co w konsekwencji doprowadziło do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy okazała się skuteczna o tyle, że z uwagi na treść art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy był zobligowany badać również, poza granicami zarzutów kasacyjnych, czy w sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna uchylenia orzeczenia. Stwierdziwszy taką okoliczność w postaci nienależytej obsady Sądu Apelacyjnego w Łodzi, należało zaskarżony wyrok uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd Najwyższy jest związany uchwałą połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7). Wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest nadal obowiązująca i w myśl art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj.: Dz. U. z 2024 r., poz. 622) Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Sąd Najwyższy konsekwentnie staje na trafnym stanowisku, że nic w tym względzie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (tak: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 i I KO 80/21; por. także m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2023 r., IV KZ 59/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2023 r., II KK 74/22). W uchwale połączonych Izb Sąd Najwyższy orzekł, że: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje automatycznie, iż sąd powszechny z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Pogląd zawarty w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego został następnie potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22).

Istotne jest również stanowisko Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie *Reczkowicz p. Polsce*. ETPCz wskazał w nim na negatywny wpływ nowelizacji ustawy o KRS na prawo stron do „sądu ustanowionego ustawą”, stwierdzając: „na mocy ustawy nowelizującej z 2017 r., która pozbawiła gremia sędziowskie prawa do powoływania i wyboru sędziów zasiadających w KRS – prawa przyznanego im przez dotychczasowe ustawodawstwo i mającego oparcie w standardach międzynarodowych – władza ustawodawcza i wykonawcza uzyskały decydujący wpływ na skład KRS [...]. Ustawa praktycznie usunęła nie tylko dotychczasowy system przedstawicielski, ale także gwarancje niezależności sądownictwa w tym zakresie. W rezultacie umożliwiło to władzy wykonawczej i ustawodawczej bezpośrednią lub pośrednią ingerencję w procedurę powoływania sędziów, z której możliwości te władze skorzystały – o czym świadczą chociażby okoliczności towarzyszące zatwierdzaniu kandydatów na sędziów do KRS [...] (pkt 274 wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., skarga 43447/19). W późniejszym wyroku Wielkiej Izby z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie *Grzęda p. Polsce* (skarga nr 43572/18) ETPCz przyjął, że „[...] cały ciąg wydarzeń w Polsce [...] wyraźnie wskazuje na to, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, poczynwszy od poważnych nieprawidłowości w wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., poprzez przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, po rozszerzenie kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększenie jego roli w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów” (pkt 348). Przywołane stanowisko o statusie KRS zostało podtrzymane także w innych orzeczeniach ETPCz (por. wyrok z dnia 8 listopada 2021 r., *Dolińska-Ficek i Ozimek p. Polsce*, skargi nr 49868/19 i 57511/19; wyrok z dnia 3 lutego 2022 r., *Advance Pharma sp. z o.o. p. Polsce*, skarga nr 1469/20, wyrok pilotażowy z dnia 23 listopada 2023 r., *Wałęsa p. Polsce*, skarga nr 50849/21).

Powodem uchylenia wyroku w tej sprawie jest orzekanie przez Sąd Apelacyjny w Łodzi z udziałem SSA X. Y., powołanego na urząd sędziego Sądu

Apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3; dalej: ustawa nowelizująca KRS). Najpierw wadliwie ukształtowana Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą numer [...] zarekomendowała Pana X. Y. do powołania na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Łodzi i na podstawie tej uchwały Prezydent RP postanowieniem z dnia [...] 2020 r., numer 1130.[...].2020, powołał go na stanowisko sędziego tego Sądu, a następnie uchwałą nr [...] Krajowa Rada Sądownictwa zarekomendowała Pana X. Y. do powołania na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Łodzi, które to powołanie nastąpiło postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2024 r., nr 1130.[...].2024.

Sądy orzekające z udziałem sędziego X. Y. były już poddawane testom niezależności i bezstronności, które dały wynik negatywny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2025 r., V KK 141/24; z dnia 6 marca 2025 r., V KK 368/24; 29 maja 2025 r., V KK 558/24 – wszystkie trzy wyroki zawierające testy sędziego X. Y. jako sędziego Sądu Okręgowego w Łodzi; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2025 r., V KS 7/25 – wyrok zawierający test sędziego X. Y. jako sędziego Sądu Apelacyjnego w Łodzi). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie nie znajduje podstaw do podważenia argumentacji wyrażonej w uzasadnieniach przywołanych wyroków.

Przebieg drogi zawodowej sędziego X. Y. został szczegółowo opisany w sprawie V KK 141/24, należy jednak w tym miejscu przytoczyć najważniejsze okoliczności:

- w 2015 r., pomimo negatywnej opinii Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, wiceprezesa Sądu Okręgowego w Łodzi oraz Kolegium Sądu Okręgowego w Łodzi, Pan X. Y. został delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości;
- Sędzia X. Y. zgłosił swoją kandydaturę na wolne miejsce sędziowskie w Wojskowym Sądzie Okręgowym w Warszawie. W sporządzonej na potrzeby postępowania konkursowego opinii Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdzono przydatność sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w Wojskowym Sądzie Okręgowym, jednak Pan X. Y. cofnął swoje

zgłoszenie, w związku z tym umorzono wobec niego postępowanie (uchwały KRS: nr [...] z dnia [...] 2017 r.; nr [...] z dnia [...] 2017 r.);

- pomimo braku poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w Łodzi dla kandydatury Pana X. Y. i wyraźnego poparcia kandydatury innej osoby, w dniu 9 stycznia 2019 r. podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości delegował sędziego X. Y. do Sądu Okręgowego w Łodzi. Delegowanie Sędziego było następnie przedłużane decyzjami podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości i podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości;

- w 2018 r. Pan X. Y. przystąpił do procedury konkursowej ubiegając się o stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Łodzi. W tym konkursie na osiemnaście wolnych stanowisk w Sądzie Okręgowym w Łodzi zgłosiło się 55 osób, przy czym dwie z nich wycofały swoje zgłoszenia i postępowanie wobec nich zostało umorzone. Sędzia X. Y. uzyskał pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w Łodzi (szesnaście osób uzyskało opinię wyższą: „pozytywna z rekomendacją”) oraz opinię Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji Łódzkiej wyrażoną w głosowaniu: 19 głosów „za”, 14 „przeciw”, 39 „wstrzymujących się”. Rekomendując kandydatów KRS pominęła opinie gremiów sędziowskich, rekomendując kandydatów mających gorsze wyniki w postępowaniu konkursowym i nie rekomendując m.in. osób, które uzyskały opinię Kolegium: „pozytywna z rekomendacją” i popieraną przez Zgromadzenie. Jak trafnie wskazano w poprzednich orzeczeniach, analiza treści uzasadnienia uchwały KRS nie pozwala na ustalenia jasnych argumentów przemawiających za dokonaniem wyborem, a samo postępowanie można określić jako nietransparentne. Obrazem takiego stanu rzeczy jest także fakt zaskarżenia ww. uchwały KRS do Sądu Najwyższego (sprawy o sygnaturach I NO 59/19, I NO 60/19, I NO 61/19, I NO 62/19 i I NO 63/19). W sprawie I NO 69/19 stwierdzono m.in., że „Rada nie wyjaśniła w sposób niebudzący wątpliwości, dlaczego zdyskwalifikowała ustawowe kryteria oceny kandydatów, takie jak poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w Łodzi i Zgromadzenia Przedstawicieli Apelacji Łódzkiej”, z kolei w sprawie I NO 63/19 wskazano, że „nie można zweryfikować twierdzenia uzasadnienia uchwały, na jakich podstawach przyjęto, że wszyscy kandydaci rekomendowani posiadają wysokie kwalifikacje merytoryczne i rozległą wiedzę specjalistyczną, a także odpowiednie doświadczenie zawodowe i życiowe”;

- w 2020 r. Prezes Sądu Okręgowego w Łodzi powierzył, będącemu na delegacji, sędziemu X. Y. pełnienie funkcji rzecznika prasowego Sądu Okręgowego w Łodzi do spraw karnych. W związku z rezygnacją z tej funkcji, sędzia został z niej zwolniony przez Prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi z końcem 2020 r.;

- już w 2023 r. Pan X. Y. wystartował w konkursie na jedno wolne stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Łodzi. W ramach oceny sędziego wizytatora wskazano, że kandydat zasługuje na pozytywną ocenę, jednak z zastrzeżeniami, dotyczącymi „braku doświadczenia w rozstrzyganiu spraw obszernych lub o skomplikowanym charakterze, na co mogą wskazywać wskaźniki stabilności jego orzecznictwa, kształtujące się co do zasady poniżej średniej dla wydziałów, w których orzekał. Zwrócić należy uwagę, że kandydat został powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego niespełna trzy lata temu. Jego orzekanie w IV Wydziale Karnym rozstrzygającym sprawy w I instancji było krótkie, a co za tym idzie ilość wydanych orzeczeń była niewielka. Przeważający okres czasu kandydat rozpoznawał odwołania od orzeczeń Sądów Rejonowych”. W tym postępowaniu konkursowym uczestniczyło jeszcze dwoje kontrkandydatów. Każdy z nich uzyskał lepszą od X. Y. opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w Łodzi (głosowania: „10 za” przy braku innych głosów; 6 „za” i 4 „wstrzymujące się” przy braku innych głosów; przy 8 głosach „przeciw” i 2 „wstrzymujących się” co do Pana X. Y.). Ze względu na wycofanie pozostałych zgłoszeń Pan X. Y. pozostał jedynym kandydatem w przedmiotowym konkursie. W toku posiedzenia plenarnego KRS w dniu 29 lutego 2024 r. za kandydaturą sędziego X. Y. oddano 7 głosów, a przeciwko niej 6 głosów.

Analiza drogi zawodowej sędziego X. Y. prowadzi do wniosku, że akceptował on destrukcyjne dla wymiaru sprawiedliwości zmiany i z nich korzystał dla własnych celów. Sędzia dwukrotnie brał udział w konkursach przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną w trybie przepisów ustawy nowelizującej KRS, przy czym udział w konkursie na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego miał miejsce w momencie, gdy status tej Rady był powszechnie kwestionowany w orzecznictwie krajowym i międzynarodowym, m.in. po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały połączonych Izb czy też wyroku ETPCz w sprawie *Reczkowicz przeciwko Polsce*. Wypada dostrzec, że odebranie nominacji do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego również nastąpiło już po wydaniu uchwały połączonych Izb Sądu

Najwyższego. Aktywność konkursowa sędziego X. Y., mając na względzie chociażby uzyskany przez niego stopień naukowy doktora nauk prawnych i stały rozwój zawodowy, musiała nastąpić także ze świadomością konsekwencji dla orzeczeń wydanych przez sądy z udziałem sędziów powołanych w tej procedurze. Żadnej z procedur, w której brał udział sędzia X. Y. nie można jednoznacznie określić jako transparentną i przejrzystą.

Dlatego też Sąd Apelacyjny w Łodzi, rozpoznający sprawę S. K. z udziałem sędziego X. Y. nie był należycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Pociągnęło to za sobą, z uwagi na bezwzględny charakter uchybienia, uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Dokonując kontroli pod kątem tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych Sąd Najwyższy stwierdził również, że na wniosek wadliwie ukształtowanej KRS do pełnienia urzędu sędziego Sądu Apelacyjnego w Łodzi został powołany także SSA X.1 Y.1. Sąd Najwyższy badał już możliwość zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z udziałem w wydaniu orzeczenia tego sędziego, nie stwierdzając zaistnienia ww. uchybienia (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 października 2024 r., V KK 204/24; z dnia 15 stycznia 2025 r., V KK 186/24; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2024 r., V KK 353/24). Sąd Najwyższy aprobuje stanowiska wyrażone w przywołanych sprawach i nie stwierdził, aby w tej sprawie udział w wydaniu orzeczenia przez SSA X.1 Y.1 powodował nienależytą obsadę Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

Ze względu na powód uchylenia zaskarżonego wyroku rozpoznanie zarzutów kasacyjnych byłoby na obecnym etapie przedwcześnie. Przeprowadzając postępowanie ponownie Sąd Apelacyjny w Łodzi uwzględni prawo stron postępowania do rzetelnego procesu i bezstronnego, niezależnego (także instytucjonalnie) sądu.

Rozstrzygnięcie o zwrocie opłaty uzasadnia art. 527 § 4 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[r.g.]

Waldemar Płóciennik Eugeniusz Wildowicz Małgorzata Wąsek-Wiaderek